

Marsall László

Köznapi keserves

*Életnek megy el a kedve
emberben megújulni
megeszi a fészkes Fene
nekilát elpusztulni.*

*Gyilkosok meg öngyilkosok
szaporázzák a múltást
megeszi a fészkes Fene
sokszoros az elhullás.*

*Emberben megújulni?
jár halottas taliga*

*Életnek megy el a kedve
torkán akad az ima.*

*Veszkelődik szó meg írás
nincs már hová elbúni
szünedez a gyereksírás
Életnek megy el a kedve
emberben megújulni.*

*Maradék gyásznép zsugorul
megeszi a fészkes Fene*

a halott Hold legurul.

A „Piroska és a Farkas” közismert mese Ördög-módija

*Ballagdál Piroska az erdei úton,
kezében keszkenő, keszkenőben kosár,
kosárban lábaska, lábaskában ebédke,
viszi a kunyhóba öreg nagymamának.
Eléáll a Farkas csattogó fogakkal,
oldja a keszkenőt, tépi a kosarat.*

*Ám hamm-hamm Piroska
szőröstül-bőröstül
a farkast békapja.*

*Eléáll a vadász és fennen kérdezi:
„íme itt volt elébb, hová lett a Farkas?”
Piroska rámondul:
„Farkas-ölő Vadász! Farkasnak Embere”*

*Hamm-hamm-hamm a Vadászt
Piroska békapja.*

*Ordással, Vadással, kosár- s keszkenővel
telített Piroska immár egymagában
rányitja az ajtót öreg Nagymamára.
Nagymama nyöszörög:
„Tüstént éhenhalok! Hol késik ebédkém?!
Ne tagadd, útközben fölfaltad, te fattyú!”
„Minden megehető – lihegi Piroska –
így igaz – fölfaltam!”
„Ocsmány pernahajder!” üvölt a Nagymama!*

*Piroska ijedten, keszkenőt bőfögtve,
kosarat okádva kézi telefonján
tárcsáz, dadog-riaszt: „mehentőhők
sühhürgős! Eherdej Kunyhóba!”
Éhében tajtékzik az öreg Nagymama,
műfogsora csattog, fölpattan az ágyból
– bár már házközelben visít az Mentők
vércse-szirénája – ugrik Piroskára,
és csatt-csatt! Piroska fejét leharapja.*

*A belépő mentőt igencsak szaggatja.
Mentős elkábítja, nyomkodja-hánytatja.
Potyog nagymamából rendre ki Piroska
feje és keszkenő tömecsben szilács kosaracska,
vadászpuska agya, puskacsövű farkas,
gulyáshús kenyérral... Ennyi tán elég is.*

*Végső nyugvásunkra
mintegy bezárólag: tudnunk kell, a mentőt
immár újra éhes Mama ropogtatja.*